

LBRIS

We know
books

Olimpian Ungherea

SAYONARA
confesiunile unui criminalist

editura rao

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
UNGHEREA, OLIMPIAN

Sayonara. Confesiunile unui criminalist / Olimpian Ungherea, --
București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-040-7

343,9

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
www.raobooks.com
www.rao.ro

OLIMPIAN UNGHEREA
SAYONARA. CONFESIUNILE UNUI CRIMINALIST
© Editura RAO, 2011

2011

ISBN 978-606-609-040-7

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 51
sectia 5, București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie

Tel.: 411.00.35; 411.47.76 office@fedprint.ro

DEDICAȚIE:

*Mult iubitei mele soții PROIA RADU, care-mi
suportă, cu dragoste și stoicism, toate hachițele,
nevrozele și nopțile de evadare în solitudine*

CUPRINS

Sayonara	7
Afaceri de familie	14
Coșmarul lui Ion	22
Adevărul de la Morgă	28
Captiv pe autostradă	35
Semnul ucigașului	42
Gurban – visul magic	49
Misterul de la Stânca Fecioarei	55
Poveste de Crăciun	62
Iarba lui Apollo	69
Reglare de conturi	78
Poveste din Killarney	86
Omul verde	95
Butonul secret	102
Salt mortal	107
Domnul de la miezul nopții	113
Cazul Feronia	121
Atacul psihic	129
Legea Talionului	139
Castelul din pădure	146
Sertarul cu bikini	154

Visul albastru	162
Văduva neagră	168
Zâmbetul asasin	173
Atac pe strada Lupului	179
Tanti Ana	187
Omul cu sacoșa	194
Gemenii Po.	201
Amintiri ucigașe	209
Demonul blond	216
rugămintea finală	223
Kalisto – 413	230
Pușca și cureaua lată	239
Atac nocturn	246
Moartea albă	253
Două jucării stricate	260
Careul de ași	267
Un flagel cumplit	273
Culisele condiției umane	282
Jurnalul unui baron	290
Al treilea ochi	296
Viața ca o fugă	309
Pălăria șamanului	316
Cazinoul de noapte	323
Detectivi la Orizont	329
Fata fostului ministru	337
Vitrina cu păpuși	345
Moartea Profesorului	354
Masacrul din Pantelimon	361
Ultima întrebare	369

DE ACELAȘI AUTOR

Bibliografie selectivă

- Bătrâna domnișoară n-are alibi*, Craiova, Editura „Scrisul Românesc”, 1967;
- Versiunea maiorului Vlad*, Iași, Editura „Junimea”, 1977;
- Testamentul*, Craiova, Editura „Scrisul Românesc”, 1979;
- Sposedania unui spion*, Cluj, Editura „Dacia”, 1982;
- Prizonierul speranțelor*, Iași, Editura „Junimea”, 1983;
- Agent secret*, Iași, Editura „Junimea”, 1985;
- Egreta Brâncovenilor*, Craiova, Editura „Scrisul Românesc”, 1986;
- Ultima sută de metri*, București, Editura „Cartea Românească”, 1987;
- Statueta Sfântului Leonard*, Craiova, Editura „Juventus”, 1990;
- Pădurea cu plopi argintii*, Iași, Editura „Junimea”, 1991;
- Capcană pentru asasin*, București, Editura „Ion Creangă”, 1993;
- Scară către infern*, București, Editura Fundației „România de mâine”, 1997;
- Clubul cocoșăților*, vol. 1, București, Editura „Omega”, 2000;
- Clubul cocoșăților*, vol. 2, București, Editura „Omega”, 2000;
- Prețul tăcerii*, București, Editura PHOBOS, 2002, (3 ediții);
- Agonia*, București, Editura PHOBOS, 2003, (2 ediții);
- Clubul cocoșăților*, București, Editura PHOBOS, 2003, (4 ediții);
- Misterele Templului Masonic*, București, Editura PHOBOS, 2004; (4 ediții);
- Puterea magică a cuvântului*, București, Editura PHOBOS, 2004;
- Rețeta gloriei*, București, Editura PHOBOS, 2005, (4 ediții);
- Katabasis*, București, Editura PHOBOS, 2005;
- Frică și putere*, București, Editura PHOBOS, 2005, (3 ediții);
- Masoneria, spiritul unei națiuni*, București, Editura PHOBOS, 2006; *DEX Masonic, vol. 1*, București, Editura PHOBOS, 2007, (3 ediții); *DEX Masonic, vol. 2*, București, Editura PHOBOS, 2007, (3 ediții);
- Cheia secretă*, București, Editura PHOBOS, 2008;
- Cartea elitelor*, București, Editura „Amanda Edit”, 2009.

AVERTISMENT:

Orice asemănare cu persoane, fapte și evenimente reale, din sfera crimei organizate, nu este deloc întâmplătoare.

SAYONARA

Aerul era aseptice. Pereții albi. Patul alb. Dintr-un pom metalic, nichelat, curgeau niște furtunuri albe. Și dispăreau sub un pled de un alb mineral. Mocheta albastră conferea albului din jur o putere imperială. Anesteziantă. Eram singur. Eu și albul unei camere de spital. Cineva îmi deschisese ușa, îmi șoptise că fusesem chemat, că fusesem invitat înăuntru, eu intrasem, ușa se închisese blând în urma mea, rămăsesem singur. Abia câteva clipe mai târziu, mi-am dat seama că nu eram singur. De sub pledul imaculat, se ițea un contur alb, ca o ciudată prelungire a pledului: chipul scheletic, aproape pietrificat al unei femei. Mă fixa cu niște ochi enormi, albaștri. Un albastru sticlos. Din direcția aceea, au plutit către mine câteva cuvinte cu aripile frânte:

– Domnule comisar Andrei Zavera, eu sunt Sayonara.

După care, brusc, am fost proiectat în urmă cu cincisprezece ani, într-unul din cele mai bizare cazuri ale carierei mele de criminalist.

*

Prin 1993, interesul bucureștenilor era ținut captiv de un club celebru: clubul Solaris. Celebritate proaspătă, izbucnită pe firmamentul Capitalei, cu aproape doi ani în

urmă. Clădire nouă, maiestuoasă, fastuoasă, drapată în geamuri de cristal fumuriu, scări ample din marmură roșie de Rușchița, parter și trei etaje înalte. A fost primul edificiu modern, de după Revoluția Decembriștilor, ridicat în București. În buricul târgului, undeva, în apropiere de Tribunalul Municipal. Semeața clădire mai există și astăzi, dar a fost renovată după sinistrul din 1994, având acum altă destinație.

Clubul Solaris fusese zidit din porunca și pe banii domnului senator Dudu Petrescu. Cu Dudu Petrescu e o poveste întregă. Rezum: lucrase peste douăzeci de ani în structurile superioare ale puterii comuniste, la început în cadrul Secției de propagandă, ulterior ca șef de serviciu la ziarul *Scânteia*, Revoluția din 1989 găsindu-l în diplomație – șef de Consulat în Singapore...

Înalt, elegant, stilat, Dudu Petrescu dispunea – în mod evident – de un farmec personal. Era persuasiv. Vorbea fluent cinci limbi străine, avea în palmare două doctorate, mai multe studii publicate în străinătate și o amplă rețea de relații înalte, risipite de-a lungul și de-a latul pă-mântului. Grație legăturilor sale oculte, știuse încă din primăvara anului 1989, că regimul dictaturii comuniste din România va fi spulberat către sfârșitul aceluiași an. Și profitase copios de situație. Printre altele, schimbase destinația unor uriașe sume de bani, către alte conturi: conturi nonpersonale, pe bază de cifru. Prin toamna lui 1989, intrase în atenția organelor de securitate, mai era nevoie doar de câteva verificări, dictatorul dăduse deja undă verde pentru arestarea lui, când a izbucnit Revoluția Decembriștilor. Dudu Petrescu a scăpat la mustață, a

trecut cu arme și bagaje de partea noii puteri, făcându-i cadou câteva geamantane cu bani: zece milioane de dolari. Cash! Așa a ajuns în primul Senat al țării. Senator doar cu numele, pentru că politică, propriu-zis, nu a făcut niciodată. Îl trăgea ața la afaceri, la cultivarea relațiilor sus-puse, la făcut bani. Și, pentru a strânge toate aceste trei pasiuni la un loc, a creat clubul Solaris.

Inițial – aproape un an de zile – a condus personal toate treburile clubului. Apoi, a apărut Sayonara Codreanu. S-a ivit parcă de nicăieri. Nimeni nu a știut niciodată prea bine, de unde a venit Sayonara la clubul Solaris, cum l-a cunoscut pe Dudu Petrescu, cum a izbutit să-i câștige încrederea, prin ce miracol a pus ea stăpânire pe club. În câteva luni de zile numai, Sayonara ajunsese stăpâna absolută a luxosului stabiliment și amanta declarată a patronului. Familia lui Dudu se risipise prin lumea largă. Nevasta îi murise în Austria, într-un accident rutier. Cele două fete – Aurora și Natalia – erau măritate: una la Moscova, cealaltă la Madrid. Aurora se prăpădise și ea într-un spital din Moscova, în urma unei intervenții chirurgicale...

Sayonara avea o personalitate fascinantă. Când te prindea în lumina ochilor ei, totul în jurul tău începea să vibreze. Iradia o energie percutantă. Era irezistibilă. Abia împlinise treizeci de ani, dar arăta ca o liceancă blondă, minionă, de o frumusețe serafică, aproape ireală. Când cânta, lumea o asculta parcă hipnotizată. Cădea în transă. Vraja aceea ciudată nu pleca însă din cântecul ei, ci din privirea ei. Seară de seară, Sayonara cânta la clubul Solaris, fermecând, cotropind întreaga asistență. Delir și extaz. Repertoriul ei era neschimbat. Doar trei cântece

stranii, tânguitoare, ca niște melopei biblice, cântate într-o limbă străină, bizară. Abia mai târziu, au aflat oamenii că era un străvechi dialect hindus din zona Madras. Multă lume venea la club, doar s-o asculte pe Sayonara. Cânta fără orchestră, fără nici un acompaniament. Și fără microfon. Doar ea și publicul ascultător. Publicul care înmărmurea sub privirea ei albastră, seducătoare, ascultând cele trei cântece. Se petrecea un miracol. Când termina de cântat, Sayonara se înclina adânc și dispărea brusc de pe micul podium. Și – la fel de brusc – și miracolul pierea...

În restul timpului, Sayonara se ocupa cu administrarea clubului, supravegherea personalului de serviciu, întocmirea și realizarea programelor artistice, funcționarea ireproșabilă a saloanelor de ruletă; trecea de câteva ori pe zi prin imensa și ultra-moderna bucătărie, împărțind peste tot porunci. Cu o inepuizabilă energie, era prezentă pretutindeni, cu zâmbetul ei cuceritor, cu privirea ei penetrantă, organizând întâlnirile oficiale ale patronului, ocrotindu-l, ferindu-l de oameni care veneau cu gânduri rele. Dudu Petrescu era fericit. O mulțumire uriașă se revărsa din întreaga lui făptură. Afacerile curgeau profitabil, el făcea ceea ce știa cel mai bine: bani. Restul era opera Sayonarei.

Nici chiar el, Dudu Petrescu, nu știa prea multe lucruri despre tânăra și prea-frumoasa lui amantă. Apăruse, ca din senin, într-o seară la clubul Solaris, îl căutase pe patron, îl găsisse. Dudu o primise imediat, o ascultase, fusese vrăjit din prima clipă de frumusețea ei tulburătoare, dar mai ales de ochii ei în care sclipea un foc straniu, deopotrivă sălbatic și divin. Dudu s-a recules totuși câteva secunde lungi, a pus frâna și a întrebat-o sec: „Ce știi să

faci?” Sayonara a răspuns cuminte, țintuindu-l cu privirea, că știe să vorbească trei limbi străine – engleza, franceza și hindusa – că știe să administreze orice fel de treburi și, mai ales, știe să cânte. „Cântă-mi ceva!”, i-a ordonat patronul. Sayonara a cântat un cântec indian, Dudu a căzut în limbă și a angajat-o pe loc. O săptămână mai târziu, i-a devenit amantă, iar după câteva luni i-a dat pe mână administrarea clubului. De atunci, Dudu era fericit, clubul Solaris a devenit celebru, afacerile mergeau stună...

Până într-o dimineață din vara anului 1994, când clubul a luat foc, incendiul s-a întins cu repeziciune, devorând tot. S-a făcut scrum. N-au rămas decât zidurile din beton armat, scările din marmură și pereții interiori din cărămidă. Un pustiu care mirosea a fum și a moarte.

În afară de câteva persoane rănite ușor, în sinistrul de la clubul Solaris pieriseră două persoane. Un bărbat și o femeie: Dudu Petrescu și Sayonara Codreanu. Amândoi arși, carbonizați, în biroul de lucru al patronului. Ușa grea, metalică, se blocase, sistemul electronic o luase razna din cauza focului, pompierii nu au putut-o deschide decât târziu, prea târziu, folosind un calup de trotil. Înăuntru, două cadavre carbonizate: Dudu și Sayonara.

Astfel, fiind vorba despre două morți violente, cazul de la clubul Solaris a ajuns pe biroul meu. În criminalistică, incendiul este un fenomen extrem de complex. Și rar. De astă dată, era un incendiu soldat cu doi morți. Și un lung șir de întrebări fără răspuns: care a fost cauza incendiului? A izbucnit ca urmare a unor erori umane, sau a fost declanșat cu intenție? Și de ce a izbucnit focul, simultan, în mai multe locuri din clădire? Sistemul antiincendiu

de ce nu a funcționat? Și cum de a fost posibil ca cele două victime – Dudu și Sayonara – să fie blocate în biroul patronului? Dacă ușa blindată nu s-a putut deschide, cum de a izbucnit incendiul și în încăperea respectivă? Și încă multe alte întrebări cu sens unic. Mergeam pe firul lor, dar nu mă mai puteam întoarce: lipseau răspunsurile.

Toate rapoartele primite de la pompieri dezvoltau mai multe variante: sistemul electric suprasolicitat a cedat, în același timp, în mai multe locuri, cablurile luând foc; incendiul putea fi declanșat și de o mână criminală, dar nu au fost descoperite substanțe pirotehnice nicăieri; sistemul automat de stingere a focului a fost blocat din cauze necunoscute; ușa blindată de la biroul lui Dudu Petrescu fusese încuiată pe dinăuntru și nu putea fi descuiată decât de cineva tot de acolo...

După câteva luni de anchetă sterilă, lipsind cu desăvârșire orice suspiciune asupra cuiva din rândul angajaților clubului, de asemenea suspecti din exterior neexistând, după ce am cotrobăit cu disperare prin trecutul victimelor, după ce am descoperit acolo atâta mizerie și atâta durere cât pentru șapte generații, după ce mi s-a cristalizat o anumită convingere intimă, dar neoficială, am închis cazul, clasându-l la granița dintre întâmplări fatale și autori necunoscuți. Apoi, am uitat. Nu de puține ori, uitarea fiind ultimul refugiu al eternului conflict dintre justiție și adevăr.

Așa au trecut aproape cincisprezece ani, când am fost chemat într-un salon de spital, de un alb imperial, la căpătâiul unei femei aflate pe patul de moarte: Sayonara Codreanu.

Iată ultimile ei cuvinte:

– Domnule comisar Andrei Zavera, eu sunt Sayonara. Vreau să vă mulțumesc pentru spiritul dumneavoastră justițiar. Lăsați-mă, cel puțin, să cred acest lucru. Poate că fabulez, pe patul de moarte, oamenii pot spune tot felul de prostii, dar dacă dumneavoastră ați fi dorit cu tot dinadinsul, m-ați fi descoperit, ați fi spus lumii adevărul, aș fi fost arestată și pedepsită pentru moarte de om. Știți deja, la un moment dat, că victima de lângă Dudu Petrescu nu sunt eu, ci Natalia, fiica lui de la Madrid. M-a pedepsit însă Dumnezeu, cu o leucemie galopantă. Mai am foarte puțin de trăit: poate un ceas, poate mai puțin. V-am chemat să vă mulțumesc și să-mi eliberez sufletul. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Încă nu împlinisem șapte ani, când Dudu Petrescu puse ochii pe casa noastră din Calea Victoriei. Casă boierească. Ne-a scos afară, doar cu ce aveam pe noi, și ne-a înghesuit într-o cămăruță, la demisol, într-un bloc din cartierul Vatra Luminoasă. Tata fusese unul din avocații Curții Regale. Din ordinul lui Dudu, l-au arestat, în câteva luni a murit în pușcărie. După nici un an de zile, mama s-a stins și ea în brațele mele, de inimă rea. Am fost crescută de o indiană, de la Ambasada Indiei, ea a făcut toate formele legale, în același an am plecat împreună în India. La Madras. Mi-a păstrat însă numele intact: Mihaela Codreanu. Sayonara mi-am spus eu, mult mai târziu, pentru că, într-un dialect din Madras, Sayonara înseamnă răzbunare. Exact pentru acest cuvânt atât de îngrozitor, am trăit: răzbunare. Amănuntele, pentru mine, nu mai au nici o importanță. Știu că adevărul nu mă poate elibera. Pentru că omul nu are dreptul la răzbunare. Ceea ce îmi rămâne însă e liniștea. Eternă.

Și Sayonara a tăcut brusc. Murise.

AFACERI DE FAMILIE

Bătrânul Dan Brandabur este un omuleț simpatic, blajin, cu un zâmbet cuminte luminându-i chipul rotund, când și când, în rafale scurte. Are aerul că știe pe toată lumea, discută lejer, direct, spune lucruri interesante și te privește franc în ochi când îți povestește cine știe ce întâmplare bizară din viața lui. Și are, într-adevăr, ce povesti la cei aproape optzeci de ani ai săi.

*

Viața lui Dan Brandabur este un roman. Un serial captivant, țesut peste întreaga perioadă a dictaturii comuniste din România. Întotdeauna a făcut parte din structurile supreme ale puterii, fără însă a ieși în față. Era secretarul din umbră al șefului statului. Purtătorul său de servietă. Omul din culise, care cunoștea întregul mecanism al puterii, în toate articulațiile lui oculte, cu toate butoanele lui secrete. Fusese secretarul personal a lui Gheorghiu Dej, apoi – după moartea subită a acestuia – s-a retras, a trecut pe linie moartă. De ochii lumii, s-a internat, pentru niște boli închipuite, la spitalul Elias. De acolo l-a scos Nicolae Ceaușescu, proaspătul secretar general al partidului, fixându-l pe același post de încredere

absolută: secretarul său personal. Noul șef al statului înțelesese rapid că, fără uriașa experiență a „tovarășului Brandabur“, nu poate governa.

Și l-a slujit – cu fidelitate și pricepere – pe Ceaușescu până în vara lui 1988, când Dan Brandabur a înțeles, printre primii dintre înțelepții aceluia timp, că în curând lumea se va schimba radical, se va răsturna, va arde precum pasărea Phoenix și va renaște apoi din propria ei cenușă. Brandabur l-a părăsit pe dictator, elegant și cu discreție, dăruindu-se de-acum, în întregime, familiei sale: Ana, iubita lui soție și Florin, unicul său fiu, care, mâine-poi-mâine, va face treizeci de ani și iată încă nu e însurat, încă nu e la casa lui, încă nu și-a găsit rostul.

După sângeroasa Revoluție a Decembriștilor, adevărata pasăre Phoenix s-a dovedit a fi indubitabil Dan Brandabur. Din tovarășul Brandabur de care se temeau toți activiștii Comitetului Central, a devenit rapid Excelența Sa domnul Brandabur, prosperul om de afaceri, curtat cu asiduitate de noii puternici ai zilei. Abia atunci a ieșit la iveală uriașa și deloc misterioasa avere a lui Dan Brandabur: câteva zeci de milioane de dolari, risipiți prin conturi secrete în lumea întreagă, la cursul din 1990.

Familia lui Brandabur era, de fapt, un clan puternic, bine încheșat, răsfirat pe mai multe grade de rudenie, toată lumea recunoscându-l ca șef suprem pe Dan. Dar, în povestea noastră, nu interesează decât familia restrânsă, nucleul dur al Brandaburilor: Dan, soțul; Ana, soția; Florin, fiul; Zizi, nora, adică nevasta lui Florin; și Gabriel, fiul lui Florin și Zizi.

Să creionăm câteva fișe sumare, despre fiecare. Despre bătrânul Dan am afla deja câteva lucruri interesante. Deocamdată, atât.

Florin Brandabur era o mediocritate patentată. Prost, dar fudul. În alte condiții, ar fi ajuns poate un strungar modest, sau un croitor de mahala, ori poate chiar un șofer de taxi care își distrează clienții cu bancuri porcoase, în speranța unui bacșiș mai gras. Dar așa, în universul opulent al tatălui, gustul puterii l-a pervertit, l-a făcut arogant, încăpățânat, desfrânat și leneș. Abia a terminat, târâș-grăpiș, liceul, după care „mon papa“, grație enormei sale puteri, l-a expediat la Paris, chipurile pentru studii academice. În realitate, ronțăia prin cabaretele pariziene sumele dintr-un cont personal – dolari cu patru zerouri – alimentat cu regularitate de către generosul părinte. Acolo, pe străzile Orașului-lumină, l-a surprins Revoluția Decembriebrăștilor. Se apropia vertiginos de treizeci de ani.

În 1991, Dan Brandabur a creat mai multe firme, cu sediul la Paris, firme de construcții, de consultanță și de import-export medicamente. A constituit apoi, din toate, un holding, în fruntea căruia l-a așezat – formal și condiționat – pe fiul său Florin. Condiționat, adică sub semnătură supravegheată, aceasta fiind valabilă doar în prezența semnăturii bătrânului Dan.

Ana Brandabur, nevasta lui Dan, era o femeie subțirică, firavă, ștearsă, sfioasă, care nu ieșise vreodată din cuvântul bărbatului. Fostă cândva muncitoare la fabrica de confecții APACA, încremenise în acel statut social, din care o pescuise cândva „tovarășul Brandabur“, luând-o de nevastă și deschizându-i porțile unei lumi în care nu

s-a putut integra niciodată. N-o înțelegea. Nu-i pricepea rostul, limitându-se strict la rolul modest de „tovarășă de viață“, iar anul următor, după măritiș, la acela de mamă. În universul lui Dan, nu era decât o simplă piesă de decor. Eternele aparențe! Pentru că, de privirile supuse și blânde ale mamei se temea Florin ca de moarte.

Zizi Marinescu a apărut mai târziu în familia Brandaburilor. Când a cunoscut-o Florin, prin anul 2000, Zizi era elevă în ultimul an, la un liceu obscur din cartierul Pantelimon. Înaltă, zveltă, cu mersul unduitor, cu gesturi blânde, domnișoara Zizi atrăgea privirile din prima clipă. Chipul șaten, cu ochii verzi, obrazul alb ca marmura și buzele senzuale configurau instantaneu un aer misterios, captivant. De aceea și fusese selecționată, în câteva rânduri, ca manechin-colaborator, la o casă de modă din București. Zizi era deopotrivă statuară și provocatoare. Când deschidea însă gura și spunea ceva, tot haloul acela atractiv al ei dispărea instantaneu în neant, dezvăluind un temperament glacial și frigid. Ciudată metamorfoză. Și totuși Florin Brandabur se îndrăgostise de ea fulgerător, la prima vedere, o lună de zile mai târziu căsătorindu-se: „*a fost o nuntă ca-n povești*“, titrase, *in corpore*, presa metropolitană.

Urmând legea firii lor, toate iubirile fulgerătoare se sting la fel de repede precum s-au aprins. După nici trei luni de zile, Florin Brandabur a dispărut iarăși prin tripourile pariziene, abandonându-și nevasta și copilul ce urma să se nască.

Zizi s-a retras la palatul Brandaburilor de la Moeciu, acolo l-a născut pe Gabriel: de ziua sfinților arhangheli